

MORTEN GAATHAUG

ØYSTEIN SOMMERFELDT

JOHAN SELMER

EYVIND ALNÆS

ALFRED PAULSEN

CASPARI KANTATE

SAMMENSATT OG ARRANGERT

AV

MORTEN GAATHAUG

VÅREN 84

F O R O R D

På selveste St. Hans aften - den 23. juni 1984 - ble det på Storhøliseter i Skåbu avduket en minnestein over Theodor Caspari (1853 - 1948). Vinsterflya og det vakre området rundt Storhøli ble etter den trofaste fjellvandrers første møte med det i år 1900 et gjennomgangstema i hans diktning. Få steder ble gjenstand for en tilsvarende lovsang fra den flittige penn. Initiativtageren til oppsettingen av steinen var Svein Risdal, representant for slekten Risdal som ble sterkt knyttet til Caspari, da de dengang som nå eide Storhøliseter. Bysten er laget av Joseph Grimeland.

Til dette arrangementet ble jeg bedt om å sette sammen forskjellige musikkinnslag, samt å knytte dem til hverandre med utvalgte tekster og dikt. For å tjene denne ideen har jeg foretatt enkelte ubetydelige retusjeringer og ombrekninger av teksten (et avsnitt er tatt herfra og et derfra), forhåpentligvis i dikterens ånd, og uten at hans mening er blitt endret. Ved avdukningsseremonien besto "orkesteret" av en sanger med klaver, to fløyter og korps. Programmet foregikk slik:

1) Fanfare	
2) Rondane	Opplesning
Minnetale, ved Mentz Schulerud	
Offisiell avduking	
ved Casparis tippoldebarn	
3) Morten Gaathaug: Stå vakt om naturen	Sang
4) Jeg kommer til deg	Opplesning
5) Øistein Sommerfeldt: Min bregne	Sang
6) Bygdafolk og fjellfolk	Opplesning
7) Johan Selmer: Per Spillemann	Sang
8) Mot kveld	Opplesning
9) Eyvind Alnæs: Nordlys	Sang
10) Kjenn ditt land	Opplesning
Evt. andre taler og hilsner	
11) Alfred Paulsen: Norge, mitt Norge	Fellessang

I Introduksjon / Fanfare

$\text{♩} = 88$

Morten Gaathang 84

The musical score is written for a brass band and includes the following parts:

- Cornett (B):** Three parts (I, II, III) in treble clef, common time.
- Althorn (Ess):** Two parts (I, II) in treble clef, common time.
- Tenorhorn / Baryton (B):** Two parts (I, II) in treble clef, common time.
- Trombone (B):** One part in bass clef, common time.
- Bass (B):** One part in bass clef, common time.
- Slagverk:** One part with a single staff and a common time signature.
- Klaver (dirigent):** Two parts (treble and bass clef) in common time.

The score is in common time (C) with a tempo marking of $\text{♩} = 88$. The key signature has one flat (B-flat). The score is divided into two systems by a dashed line. A watermark 'NB!noter' and 'This music is copyright protected' is visible over the middle of the score.

Musical score for piano and strings. The score is divided into two systems. The first system contains three systems of piano accompaniment (treble and bass clefs) and a single staff for strings. The second system contains two systems of piano accompaniment. The string staff includes markings for "Skarptr." and "Tr." with wavy lines. A large watermark "NBNB noter" is overlaid on the middle of the page.

II. Rondane

The musical score is written on a grand staff with five systems. Each system consists of a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings. A large watermark 'NB notor' is overlaid on the score.

I tidenes morgen - da jorden ble til -
i mulm og i mørke begravet, -
da fjellene rullet med skavler av ild
som rykende bølger i havet, -
da var det de fødtes. - I tidenes gry
i mulm og i avgrunnens bulder, -
da veltet de fram av den ravende fly, -
og reiste seg - skulder ved skulder. -

Da soldagen rant over fjellenes bryn
og avgrunnens vikende vrimmel,
da lå som en drøm, som et hildrende syn -
en borg mot den flammende himmel. -
Øg furet av flammer og skuret av vann -
og herdet i værharde netter, -
med isgrønne botner og sølvhvite band -
steg Rondanes hærkledd vetter. -

Ja, slik har de stått mot det luftige blå
og løftet seg skulder ved skulder,
lik bøygen, når skodden om toppene lå,
i solskinn en dårende hulder. -
Øg presten har manet, og skytten har drømt
og skalden har slått sine strenge,
og luften er sløret av syner og skrømt
fra Atna til Høvringens enge. -

Og står jeg på vidda ved sommer og høst,
og dagen den tar til å helle,
da vender jeg alltid mitt øye mot øst
og søker mot Rondanes fjelle. -
Og ser jeg dem stige i avdagens skjær
med tinder og blånende borge,
da vet jeg usvikelig visst hvor jeg er,
da vet jeg, at her ligger - Norge. -

III Stå vakt om naturen ^{x)}

♩ = 104

Morten Søathaug 78

The musical score is written on 12 staves. The first seven staves are for the instrumental ensemble: Kornett (B) I, II, III; Althorn (Ess) I, II; Tenorhorn / Baryton (B) I, II; Trombone (B); Bass (B); and Slagverk. The eighth staff is for the vocal line (Sang), and the ninth and tenth staves are for the piano accompaniment (Klaver). The score is in common time (C) and B-flat major. The vocal line includes the lyrics: "Stå vakt om na-tu-ren slå an-gre-pet ned! Dem". The piano part includes a first ending marked "8va" with a dashed line. A large watermark "NB noter" and "This music is copyright protected" is overlaid on the score.

x) Kan evt. framføres i original klaverversjon, uten korps.

opp mot de his-si-ge hjer - ner! La fjell - vid - da hvi - le i

sol - da - gens fred - i dryss av de e - vi - ge stjer - ner. Slå

dag - nets u - ro - lig - e rös - ker med kann! Lys fred på de fat - tig - e

li - er - Gi Nor - ge et lys - en - de "Inq - en - mans - land" hvor

skap - ning - ens her - re ti - er. Et ri - ke hvor ry - pa kan

dim. p p

du - ke sin disk i fred for den lur - en - de sna - re, hvor

rug - da kan his - ke med vi - er og bris, og or - ren for - tro seg til

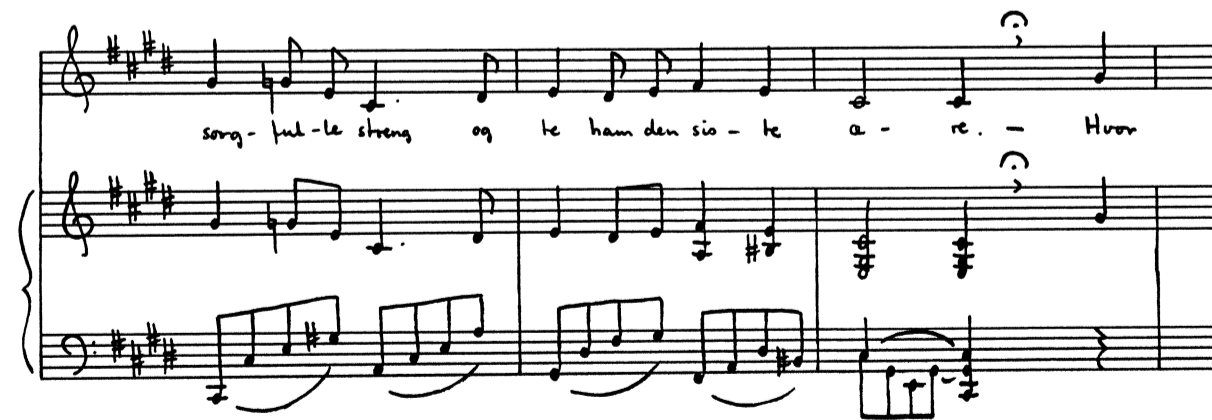
ha - re. Hvor snep - pen kan re - de sin lon - li - ge sang når

av - skjed - ens ti - me er ve - re og hei - lo kan stem - me sin

sang - ful - le streng og te ham den sio - te a - re. - Hvor

fjell- van- net drøm- mer i glit- ter og glans, og gjo- ken kan ly- se til

dolciss.

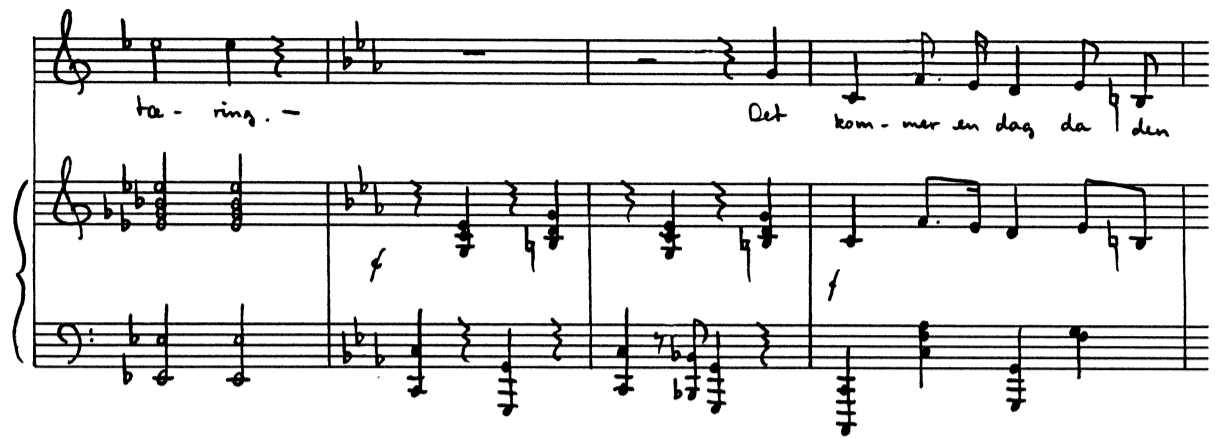
mes- se, hvor tra- ner- ne tre- der sin sel- some dans, og

el- gen kan fre- de- lig gres- se. Og slipp så den ar- li- ge

kan- se til fjells, la sta- ten ta kon- dens be- sva- ring! Og

li- ver han opp med sin grå- brø- ne pels så gi ham en sau til for-

ta - ring. - Det kom - mer en dag da den

sy - ke hul - tur vil fyl - le alle ver - den med vin - de, en

dag da mas - kin - en - so dum - ster og der vil knu - ge og kre - le din

an - de. - Den dag vil du hil - se det lyk - ke - de land, og

sig - ne de fre - de - de fly - er med ry - ken - de storm ou - er

en- som-me vann og sol gjen-nem dri-ven-de sky-er f Stå

dim. p cresc. ff

vakt om na-tu-ren slå an-gre-pet ned! Dem opp mot de his-si-ge

hjer-nar! La fjell-vid-da hvi-le i sol-da-gens fred un-der

dyss av de e-vi-ge stjer-nar! - Da fan-ger du still-het-ens

pp

lyd-hø-re sinn og drøm-mer med alt hva som le-ver, da

hø - rer du Guds, den all - mek - ti - ges trinn så tyst ov - er vi - den han

Skaptr. } Stortr. >

sve - ver.

ped.

8va

IV. Jeg kommer til deg.

Høyfjellets gud blir aldri helt ferdig med sitt skapende virke. Bekkenes sang mister aldri sin friske tone, og den unge jord, som dagstøtt dukker frem av sneen, føder uavlatelig nye urter og blomster. Høyfjellets gud er veldig, og mennesket blir lite på hans vidde. Men ensomt ?

Lukk dine øyne opp, og se utover! - Langsomt, umerkelig, som av seg selv, vil det ensformige brytes, det nakne kles, det kolde ta glød. Lukk øret helt opp! og høyfjellets monotone sus vil smått om senn løse seg opp i melodier, en etter annen, et vell av yndefulle stubber. Skiftende toner glir forbi.

Over fjell og dype dale,
dit ei menskeøyne når,
der hvor døgnets kolde tale
kun som sus mot skyen slår -
der, bak himmelbrynets rand
blåner livets lyse land. -

Har du glemt din ungdoms dage?:

- viddesolens silkespinn,
bekkesus og heiloklage,
stjernerdryss og nattevind,
fjellets milde vuggesang,
der du lå som barn i vang?

Og når den kommer den uavvendelige stund, når sol går ned, og luftslottet blekner, - det blir dog ikke til gråsten alt gullet for deg. Tusen fagre små liv vil dukke frem i din erindring og vare sitt verd for din tanke. De vil visselig komme din trang i møte, og fint og nennsomt gi deg hva du behøver, - ikke for meget, ikke for lite - tyst og stillferdig, uten å trenge seg på.

Tusen fattige liv rundt om drar været i den lyse høyfjellsnatt.

V Min bregne

$\text{♩} = \text{ca. } 56$

Øistein Sommerfeldt 79

Kornett (B) I, II, III

Althorn (Ess) I, II

Tenorhorn / Basstorn (B) I, II

Trombone (B)

Bass (B)

Slagverk

Sang

Klaver

1) Mig lek-kes ik-ke lil-jen den fyr-s-ke-dat-ter
2) har es lil-jens my-ke og kjel-ne in-de-
3) li-ens lam-de står den, så tan-ke-full og
4) en gang jeg skal gi-ke den tun-ge van-dings-

fin, ei ro-sen der den brin-ges ø- ver heg-net; - det sko-gens barn jeg el- sker er
 drøt, ei dent-ten fra de els-kavs-y-re ro-ser; - men fjel-dets byer-te ban-ker i
 lyst, så qlit-ren-de av som-mer-duq-gens per-ler, - så tro og traust som bris-ken, så
 star og fa-re til de u-be-kjem-te eg-ne, - da plant en som-mer-af-ten, der

ik-ke klædt i lin og ik-ke svøpt i pur-pur den jæv-ne blom-sten min, den
 blom-sten frit og let, og sko-gens ån-de sti-ger fra bla-dets tan-dre net, og
 len som rug-dens bryst, så bar-ne-glad som væk-ken, den ler av hjer-tens lyst, og
 kje-re på min grav, - ei re-ser og ee lil-ler, men blom-sten jeg holdt av, - den

1. 2.

Tr.

1. 2.

fat-ti-ge den yn-de-ful-le breg- ne. Den
 duf-ten fra de vid-de-fris-ke mo- ser |
 plud-der med de mor-gen-trav-le er- ler. Når
 fat-ti-ge den yn-de-ful-le breg- ne.

1. 2.

Fløyte

Sang

1) Mig lak-kes ik-ke lil-jen den fyr-ste-dat-ter
 2) har ei lil-jens my-ke og kjøl-ne an-de-
 3) li-ens len-de står den, så tan-ke-full og
 4) en gang jeg skal gri-be den tun-ge vand-rings-

Klaver

lin, ei ro-sen der den brin-ges ø-ver heq-net; - det sko-gens barn jeg el-sker er
 drøkt, ei duf-ten fra de æls-kovs-y-re ro-ser; - men fjel-dets hjer-te brans-ker i
 tyst, så qvit-ren-de av som-mer-duq-gens per-ler, - så tro og transt som bris-ken, så
 stov og fa-re til de u-be-kjen-te eg-ne, - da plant en som-mer-at-ten, da

x) Alternativt arr.

ik-ke klædt i lin og ik-ke svæpt i pur-pur den jær-ne klam-sten min, den
 klam-sten fæt og let, og sko-gens ån-de sti-ger fra bla-dets kam-dre net, og
 lun som rug-dens bryst, så bar-ne-glad som væk-ken, den ler av hjer-tens lyst, og
 kjæ-re på min grav, - ei ro-ser og ei lil-jer, men klam-sten jeg holdt av, - den

==

1. 2.

fat-ti-ge den yn-de-fæl-le breg- ne Den
 dæf-ten fra de vid-de-fris-ke må-ser
 plud-der med de mør-gen-brav-le er- ler. Når
 fat-ti-ge den yn-de-fæl-le breg- ne.

VI. Bygdafolk og fjellfolk.

Det gis stunder da livets mangehånde forstyrrende røster tier, da villhetens ånd slår en i møte,

"Og menneskja går helt i ett
med sommernattens åndedrett
og flyens dunkle drømme."

Da mennesket føler at det dog med alle sine fortrinn er i nærmeste slekt med det minste liv, med alt hva som lever og ånder. For viddeluften har to stikk motsatte egenskaper, den vysser sorgene i søvn, og den hisser livsåndene til storm. De evige stjerner har uforanderlig det samme budskap å bringe oss: "De e så laga."

- - - - -

Bekkesilder og viddesus er blitt fjellfolket en livsnødvendighet, og har farvet deres syn og tenkesett. Enten slik at geitas lune ertelyst og hang til å gå på folk med hornene er fart i dem, eller også slik at viddestillheten har gjort dem tause og innesluttete, som heiloen. Der sitter de på tua og grunner i sin ensomhet over de evige ting. På høyfjellsminner lever de den lange vinter, og mot høyfjellet går deres tanker, straks sneen går av marken.

Vidda eier også en og annen stedegen omstreifer, en orginal hvis navn klinger godt i de fastboendes ører. Og ingen norsk vidde kan unnvære tegnsutleggeren og værprofeten. Han fordyper seg i mosenes farveprakt og sjøenes fine former, og anstiller gløgge iakttagelser over villreinen og skogsfuglens levevis. Intet i naturen, fra fjellenes bygning til dyrenes ferd og blomstenes liv, går hans øre forbi. Om det alt sammen har han sin egen stillferdige, men ofte skarpsindige formening.

Seter og fiskebu til natteopphold, ørretfiske til yrke og flyens endeløse grågrønne bærer med bjerkeholt, svart ur og elvestryk, bringer vandringsmannen overstadig fryd og glede,

Og lider det fram mot solefall
med gull over fjerne tinder,
da våkner han opp den gamle kall,
og nynner på gamle minner.

VII. Per Spillemann

Johan Selmer, Op. 40. No 1.

Allegro non troppo, un poco patetico. (M.M. ♩ = 92)

PIANO.

mf

Per Spil-le-mand, han laa bort med Gjen-de med Gjed, og
 Der Fie-del-mann, der lag mit den Zie-gen am Hain, die

Gig-ten den brød i hans Brin-ge. Af Aa-syn var han-dy ster, som
 Brust, krank an Gicht, woll-te sprin-gen. Wie Mo-ses der Pro-fet schau-te

p *poco* *p*

Mo-ses den Pro-fet. og Fe-la den vil-de ei klin-ge:
 dü-ster er da-rein, nicht moch-te sein Bo-gen mehr klin-gen.

p

Tram, tram-te-ram tram,
 Glück, gluck, gluck gluck gluck,

tram, tram, tram te - ram, tram, tram - en Dram, en Dram var Hel-se-bod for
gluck, gluck, gluck, gluck, gluck, gluck, gluck ein Schluck, ein Schluck wär' Me-di-cin ge-

poco rit. e tranquillo
mf nel stilq antico
 ham, men hvor skul - de, hvor skul - de Dram - men han tin - -
 nug, doch wie soll - te, wie soll - te der Kauf - - - ihn ge - lin - -

f *mf rit. e tranquillo*

Allegro come sopra.

- - - ge?
 - - - gen?

Per Spil - le - mand han slog nok som Mo - ses paa Fjeld; for
 Per Fie - del - mann liess quel - len wie Mo - ses die Fluth, denn

pp mistico *f*

Red. *

Dram - men den kom som en Gaa - de. Da løs - ned han for Brin - gen, da
 her floss der Schluck wie ein Wuu - der. So leicht ward ihm ums Her - ze, so

mf *mf*

lys - ne - de han vel - - og Fe - la, den tog til at laa - te. Du Dram, te -
 licht ward ihm zu Muth, da klang auch die Fie - del ge - sun - der. Du Schluck, glick

ram, tram tro! tram tro! du styr - ker gam - melt Blod, at
 gluck, glick, gluck. glick glo! mit Mass ge - - nos - sen so machst

p riten. *mf*

come sopra poco rit.
 si naar en, naar en tar dig tar dig til - maa - - del Per
 alt Blut, alt Blut neu du und mun - - ter! Der

mf poco rit. *p* *mf*

Spil - le - mand han drak vel for en og for to; han mind - tes sin Kjoer - ring, hu Ka -
 Fie - del - mann der trank wol für ein und für zwei, er dacht' sei - ner Al - ten, der, Le -

mp

f giocoso *p dol.*
 ren. Saa for han o - ver Fe - - la, det ljo - med og det lo, der
 ne. Da strich er sei - ne Sai - - ten, die lach - ten frisch und froh. in

f giocoso

poco rit. mf a tempo *francamente*

gik hu og stul - led paa Gar - den. Tram tram te - ram, tram
 Ho - fe da trø - del - te Je - ne. Glick, gluck, glick, gluck, glick

p dolce *mf*

tra. Hvor jeg tog Dram - men fra? Du
 gler. Wo nahm den Schluck ich her? Das

p

con furberia (schelmisch)

skul - de vel vidst det, du Ka - - ren!
 wirst du wol wis - sen Du Le - - ne!

p *mf*

p *f* *mf*

Per
 Der

Spil-le-mand, den gam-le, den gjø-ve Pro - fet han drak sig den tre - dje til -
 Fie-del-mann so wa - cker, so alt und ge - scheidt mit Mass nahm er im - mer noch

Andantino serioso.

maa - de. Da randt den ham i - sin - de den dun - kle E - vig - hed, og
 Ei - nen. Da rann ihm durch die Sin - ne die dun - kle E - wig - keit, die

p espressivo con dolore.

Fe - la den tog til at graa - te. Tram tram, te - ram, tram,
 Fie - del be - gann da zu wei - nen. Gluck, gluck, gluck. gluck, gluck.

Lento con gran espr.

traa Aa E - vig - hed, du blaa, du er mig saa
 glau, Ach, E - wig - keit so blau, ein Rät - sel mir

Tempo I.

dun - kel en Gaa - del Per Spil - le - mand han laa bort-med Gjen - de og
 willst du er - schei - nen! Der Fie - del - mann der lag wol am Wald - rand und

Moderato tranquillo. ♩ = 48

so, men om ham saa stang-tes, hans Gje - - der. Han drøm-te at han
 schlief, doch um ihn da stie-ssen die Zie - - gen. Zum Hain des Pa - ra -

gik sig i Pa - ra - di - sets Skov, der mød-te han sel - ve St. Pe - -
 die-ses traamt er hin - ein sich tief, St. Pe - ter kam sel - ber ge - stie - -

lunga Pomposo più rit. ♩ = 72

ter. St. Pe - - ter lys som Sne, han møel - te Bæ - æ -
 gen. St. Pe - - ter weiss wie Schnee, der sag - - te Bæ!

lunga

mf recitando con dignità

æl men Per, men Per, er det saa - leds du gje - - - ter!
 So weidst du Pe - ter so weidst du die Zie - - - gen!

Tempo I.

f stridente

VIII. Mot kveld.

Deilig er Jotunheimens forgårder til alle tider, men deiligst når høsten holder stille messe i de tusen små kapellene. Sommerens korte helg er over, og evighetens ånde fyller det veldige rom. Det matte demringslys viskes ut, og selv de innsprengte lyse moseflekker orker ikke lenger å holde dagen fast. I sjeledypet rører seg tilværelsens dunkle gåter, men hva vinden suser i høststille kvelder, det forstår bare fjellet selv.

Den svale høstkveld faller på. -
Det svartner over tjernet,
men opp av vidda, stor og grå,
står Heidalsmuen mørkeblå
mot nattens klare stjerne. -
Og viden om på fly og hei
står lyng og busk og neier seg
så villig og så gjerne.

Det guster kaldt fra tind og skar. -
I vierkjerret lister
en rypestegg og stanser var
og skotter på en gammel kar
i søvn på mos og kvister. -
Et siste glimt av dagens skjær, -
men over flyen fjernt og nær
et dryss av stjernegnister.

Når dagen heller, og luften er sval, da nærmer han seg, den evige. Med lydløse trinn vandrer han over det fyrstelige teppe. Den gamle husfoged reiser seg, løfter armene mot hvelvet og tenner nordlyset. Over all måte kunstig og vrang er hans henders gjerning; ingen av hans undergivne makter det, ingen får det til uten han. Fint og skjært, over all måte selsomt er det, og intet i verden kan liknes med det.

IX. Nordlys

Eyvind Alnæs op. 14 no. 1

Andante

I Fløyte

II Fløyte

pp simile

Sang

p

Et plint i nat - tens di - a, i

Klaver

p una corda simile

*ped * ped * ped **

Bassi ad lib ^{x)}

pp

lut - tens bel - ger blå, - et mor - ild - dags av stem - ning, som

*ped. * ped. * ped. sf * ped **

x) trombone, bass, kontrabass e. l.

dim. rit. *ppp* *ppp* *Piu*

tan-ken ei kan nå - nit En

ped. * ped. * ped. * ped. *

molto

cresc. *rit.*

læng-sel som læ-er og ly-ner og fyl-der de mæg-ti-ge hal-ler med sang u-ten ord, et

p *tre corde* *mf* *rit.*

ped. * ped. * ped. * ped. *

myl-der av dröm-me, som sti-ger og hyl-ler i skif-ten-de far-ver den so-ven-de

pp una corda

trattillo *rit.*

ped. * *ped.* * *ped.* * *ped.* *

Tempo I

pp *pp* *pp*

simile *para rit.* *a tempo*

simile *para rit.* *a tempo*

ped. *Et* *glint* *i* *nat-tem* *vi-* *e,* *som*

Tempo I *pp* *mt* *p* *sempre una c.* *simile*

ped. * *ped.* * *ped.* *

rit. *a tempo*

pp

This system contains the first five measures of the piece. The vocal line begins with the lyrics "vi till da - gen när, - et mor - ild - dags av stäm - ning, som funk - ler". The piano accompaniment features a complex texture with many sixteenth notes in the right hand and chords in the left hand. Pedal points are marked with "ped." and "*" below the bass line.

This system contains the next five measures. The vocal line continues with the lyrics "og för - går, - som funk - ler og för - går -". The piano accompaniment continues with similar rhythmic patterns. Pedal points are marked with "ped." and "*" below the bass line.

X. Kjenn ditt land.

Ja, kjenn det land ditt folk har tatt i eie
fra slekt til slekt gjennom tusen år,
så lyst det drømmer på sitt hvite leie
og løvkledd reiser seg når lerken slår. -

Når villgåstrekket hilser: "Vi er fremme!
Hør havet bryter mot en skyhøy strand!" -
Da hils tilbake: "Ja, her har vi hjemme,
velkommen etter til vårt gamle land!" -

Ja, kjenn ditt land. De lange lyse kvelde,
de sommerblanke "sange uten ord" -
da hvite fnugg av skyer kysser fjellet
og vidda svøper seg i silkeflor. -

Da dag og natt går hånd i hånd som venner
og vandrer sammen over mos og lav,
og ingen vet når sommerdagen ender
og natten taus og vennlig løser av.

Ja, kjenn ditt land, den underfulle time
da månesølvet fra den hvite bre
og fjordens lange lysegrønne strime
går helt i ett med aldegardens sne,
da tusen fosser bryter ut i sanger,
og rosenbusken står i høyrød brann.
Ja, les - det skjønn eventyr: "Hardanger",
da først, da kjenner du det, dette land. -

Ja, kjenn ditt land, de vennesæle dale,
den utferdsyre fjord, det rauste fjell,
men har du ei fått folket selv i tale,
da står du hjelpeløs allikevel. -

Stikk trøstig innom i den lave hytte,
i støl, i husmannsplass, i fiskerbu -
og snakk med gamlingen og prøv å lytte, -
han kjenner bedre dette land enn du. -

Og gi deg ikke før du fullt ut kjenner
hans liv og lagnad i de lange år,
og trykk de gamle arbeidsslitne hender,
og hils ham varmt når avskjedstimen slår.

Da kan du vende hjem med løftet panne,
da er ditt folk og du i harmoni,
og da først kjenner du det - dette landet,
den jord du selv engang skal hvile i. _

XI. Norge, mitt Norge ^{x)}

Andante tranquillo

Alfred Paulsen

1. Nor-ge mitt Nor-ge! så so- ver du lyst i
2. Nor-ge mitt Nor-ge! så qi meg din vår med

vin- te-rens stein-nen-de sa- le, og ing- an kan drøm-me så lett og så lyst, når
sol o- ver meg-gen-de van- ne! Man hør meg, ja hør meg: Når da-gen for-qår, og

el- ve-me syn-ker i dra- le, og in- gen kan smi-le så stil-le og i glad, når
af- te-nen sluy-gør min pen- ne, da. lær meg å vis- ne da Nor-ge min mor! Da

nei- se- nes fløy- ten-de stem- me der av, og sho- gen-e so- ver i
red meg an seng i din hel- li- ge jord, når som- me- ven dra- ger av

dra- le.
lan- de.

poco rall.

x) alternativt vanlig korpsarrangement.